

Zofia Hołowińska

Zamek Kiszewski, pow. Kościerzyna. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 8, 214

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ZAMEK KISZEWSKI, pow. Kościerzyna
Stanowisko 1

Instytut Architektury i Urba-
nistyki Politechniki Gdańskiej
w Gdańsku

Badania prowadziła dr Zofia Hołowińska przy udziałzie członków Koła Studentów Architektury - pracujących w czynnie społecznym. Finansowało PPRN w Kościerzynie. Pierwszy sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne VIII-XIII w.

Badania miały charakter sondażowy. Zamek w Kiszewie stanowił zespół architektoniczny w XIV-XIX wieku. Główny kształt nadały mu fortyfikacje krzyżackie /z XIX wieku/. Zachowały się fosy otaczające obecnie zachowane mury obronne oraz zniwelowany teren pierwotnego grodu.

Teren grodu, zamieniony w XIX wieku na park dworski dotychczas znany był tylko z badań powierzchniowych. Datowany na wiek XIII. W celu zbadania osadnictwa grodowego wytyczono wykop o powierzchni 12,5 m² wewnątrz grodu, mniej więcej w miejscu pogranicza wałów i domów. Na odkrytym miejscu warstwa kulturowa posiadała miąższość 190 cm. Odkryto kolejne fazy osadnicze:

Faza I /warstwa VII-IV/ pozostałości spalonego domostwa, palenisko i przepalona polepa. Ceramika wyłącznie ręcznie lepiona i górami obtaczana. Wśród zabytków: półwytwór paciora bursztynowego, nóż żelazny, przęślik, fragment osełki. Na podstawie ceramiki datowane VIII-IX wiek.

Faza II /warstwa III, IIIa, IIIb/. Część domostwa z paleniskiem oraz plastry silnie przepalonej polepy. Duże palenisko, obok niego dwa brakteaty, datowane na XII-XIII wiek. Ceramika całkowicie obtaczana. Na podstawie monet i ceramiki faza II datowana może być na XII-XIII wiek.

Faza III /warstwa II i I/. Brak zachowanych śladów zabudowy. Jednolita warstwa ziemi, z dużą ilością drobnych fragmentów cegieł. Ceramika w 50% całkowicie obtaczana i stalowo-szara. Datowanie w oparciu o materiał zabytkowy przypada na wiek XIII, a głównie XIV.

Drugi wykop wytyczono na zewnętrznej stronie wału. Uchwycono tutaj tylko brzeg krzyżackiej fosy z dużą ilością potłuczonych cegieł, dachówek, ceramiki stalowo-szarej i wyjątkowo także polewanej.